

Arrest

nr. 134 848 van 10 december 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het inreisverbod van 16 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 november 2004 huwt verzoeker met mevrouw S.D.F, van Portugese nationaliteit.

Op 10 maart 2005 vraagt verzoeker een aanvraag in tot vestiging, in functie van zijn huwelijk met de Portugese onderdaan.

Op 28 juni 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging, wegens fraude.

Op 30 juni 2006 neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij vonnis van 16 september 2009 is de echtscheiding van verzoeker uitgesproken.

Op 5 maart 2012 is door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie de toekenning van een visum lang verblijf (type D) geweigerd aan de Indiase echtgenote en het minderjarig kind van verzoeker.

Op 7 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 september 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Tevens wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 27 maart 2013.

Op 24 april 2013 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 16 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 januari 2014. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 16 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod, aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 januari 2014. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de heer:

Naam, voornaam: S., K.

geboortedatum: (...)1978

geboorteplaats: Mianwal Arian

nationaliteit: India

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 27.03.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat: . ,

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.02.2012, hem betekend op 27.03.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 25.04.2013."

Op 8 augustus 2014 is verzoeker gerepatriëerd naar India.

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing betreft.

Te dezen is niet betwist dat verzoeker op 8 augustus 2014 naar India werd gerepatriëerd en sedertdien niet meer in België verblijft. Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker geen beroep heeft ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 februari 2013, hem betekend op 27 maart 2013. Het bevel is bijgevolg in hoofde van verzoeker definitief geworden. Een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet met buitengewone omstandigheden heeft slechts betrekking op de aanvrager die in België verblijft. Na een eventuele vernietiging zou de verwerende partij derhalve moeten vaststellen dat de machtiging tot verblijf, ingediend in het Rijk, niet kan worden toegekend, nu hij niet meer verblijft in het Rijk. Bijgevolg toont verzoeker geen actueel belang aan bij de nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard. De raadsman stelt ter terechtzitting zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Het beroep gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, is onontvankelijk.

Het komt aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het verloop van het geding bevordert of schaadt. Nu er geen sprake meer is van een ontvankelijk beroep van twee onderscheiden beslissingen die in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is het door de verwerende partij opgeworpen gebrek aan samenhang tussen de beslissingen niet meer dienstig.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen het inreisverbod

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, proportionaliteits- en vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan het verblijf geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Eisende partij heeft effectieve en genestelde banden met België, ... Hij woont sedert 2005 in België en heeft sinds die periode zijn leven opgebouwd in België.

Eisende partij heeft gedurende een ruime periode zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België.

In deze omstandigheden staan de hechte banden met België manifest vast en kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich neer worden neergelegd.

Doordat eisende partij een bevel werd betekend met inreisverbod gedurende 3 jaar, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Eisende partij zou met name het nodige hebben kunnen doen om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij. De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op

correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

Gezien eisende partij sinds geruime tijd zijn familiaal leven in België heeft opgebouwd met zijn echtgenote K. M. en hun kind K. P. S., valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar zijn land van oorsprong te repatriëren?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Verwerende partij heeft nagelaten om het familieleven van eisende partij op één of andere wijze te beoordelen en deze te beantwoorden.

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

Het middel is ernstig en gegrond”

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Op grond van de uiteenzetting van het middel dient te worden aangenomen dat dit onderdeel van het middel is gericht tegen het inreisverbod. De Raad stelt vast dat het inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Hierin wordt immers, naast een duiding van de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, op uitdrukkelijke wijze

aangegeven dat toepassing wordt gemaakt van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. In het determinerend motief wordt aangegeven dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan na de kennisname van het bevel om het grondgebied te verlaten op 27 maart 2013 maar dat verzoeker daarentegen een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend op 25 april 2013. Verzoeker betwist niet dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en dat hij geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België vrijwillig te verlaten. De motivering van de bestreden beslissing verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken, derwijze dat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker betoogt dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden door geen rekening te houden met het feit dat hij sedert 2005 in België woont en zijn leven in België heeft opgebouwd. Verzoeker meent dat hij de kans niet heeft gekregen om zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken. Verzoeker betoogt verder dat het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel zijn geschonden doordat de overheid zich er toe heeft beperkt de bestreden beslissing te nemen zonder verdere vraagstelling aan verzoeker tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag is onontvankelijk verklaard op 16 december 2013. In voormelde beslissing wordt gemotiveerd aangaande de aangehaalde elementen van langdurig verblijf in België en integratie. Verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd waar hij opwerpt dat hij niet de kans heeft gekregen om zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken alvorens het inreisverbod werd genomen. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG). De richtlijn 2008/115/EG verzet zich er niet tegen dat een nationale autoriteit een derdelander niet specifiek over een terugkeerbesluit hoort, wanneer zij, na te hebben vastgesteld, na een procedure waarin zijn recht om te worden gehoord volledig is geëerbiedigd, dat die derdelander illegaal op het nationale grondgebied verblijft, voornemens is een dergelijk besluit jegens hem vast te stellen (HvJ 5 november 2012, C-166/13, Mukarubega). Verzoeker toont aldus niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Bovendien geeft verzoeker nergens aan welke informatie hij aan de gemachtigde van de staatssecretaris had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod een andere afloop had kunnen hebben. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 27 maart 2013. Het feit dat aan verzoeker een bevel werd betekend, staat *in casu* buiten betwisting en maakt een vaststelling uit die voor eenvoudige constataatie vatbaar is. In de bestreden beslissing wordt bovendien verwezen naar de aanvraag om machtiging tot verblijf, onontvankelijk verklaard op 16 december 2013. Hieruit blijkt dat verweerder weldegelijk rekening heeft gehouden met de in het verzoekschrift aangehaalde elementen van langdurig verblijf en integratie aangezien in de beslissing van 16 december 2013 uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die verantwoorden dat de verblijfsmachtiging in het Rijk wordt ingediend. Een schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM verwijst verzoeker naar zijn familiaal leven in België met zijn echtgenote K.M. en hun kind K.P.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In zoverre verzoeker zich beroept op een gezinsleven in België van zichzelf en zijn echtgenote en hun gemeenschappelijk kind kan niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een inmenging inhoudt in dit gezinsleven. In dit verband kan erop worden gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard van 16 december 2013 blijkt dat zij niet legaal in België verblijven en samen België dienen te verlaten. Er is bijgevolg geen sprake van een scheiding van de gezinsleden. Verzoeker blijft verder in gebreke aan te tonen dat zijn echtgenote en hun gemeenschappelijk kind regelmatig verblijven in het Rijk. Gelet op deze omstandigheden blijkt niet dat de bestreden beslissingen een scheiding van de gezinsleden tot gevolg hebben, nu niet blijkt dat een van hen gerechtigd is op een verblijf in het Rijk en zij bovendien allen de Indiase nationaliteit hebben zodat niet blijkt dat zij het gewenste gezinsleven niet in India kunnen verderzetten.

In zoverre verzoeker zich beroept op een privéleven in België in de zin dat hij sinds 2005 in België verblijft en het centrum van zijn sociale en economische belangen thans in België ligt, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoonst dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Het '*sociaal en economisch welzijn*' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder evenmin beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Verzoeker beperkt zich tot zeer algemene stellingen om zijn privéleven in België aan te tonen, zonder dat dit aan de hand van concrete elementen aannemelijk wordt gemaakt.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van het inreisverbod kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN